SÁCH HỒNG

NHI ĐỒNG

ĐỨA TRẺ KHỐN NẠN

của LỆ - OANH

ĐỨA TRẺ KHỐN NẠN

LỆ - OANH

CÁI Tiến ngồi dựa gốc cây soan, nó đưa mắt theo rồi đàn gà mẹ con đang kiếm ăn ở bên sân nhà bác đĩ Viền. Con gà mẹ thuộc loại gà di, hai chân thấp lách chách, mỏ khoằm lại, đầu nhỏ tý, lông lốm đốm hoa mơ. Một đàn mười hai con gà con, con nào cũng béo chút chít, tròn chỉnh như những quả bông, đang quanh quẩn bên mình gà mẹ, chúng cũng lấy hai chân cào cào xuống đất bắt chước mẹ chúng bới mồi. Mỗi khi vớ được mồi gì, con gà mẹ lại : cục... cục... cục... một hồi để gọi các con ; lũ gà con xúm lại, đành xé nhau miếng mồi mà mẹ chúng vừa ném xuống.

Cái Tiến ngồi nhìn đàn gà bằng cặp mắt

thèm thuồng, miệng luôn luôn nuốt nước miếng, nó nghĩ bụng : giá bây giờ bắt được một con gà con đem nướng ăn thì thích quá. Nhà bác đĩ-Viền ra đồng làm vắng cả, giá nó có bắt trộm gà cũng chẳng ai biết đấy là đâu. Nó nhìn quanh nhìn quẩn không thấy ai, mới đứng lên dón dén đi lại sát chân bờ dào, nhưng nó bỗng giật mình, thụt lùi lại mấy bước, mắt nó vừa trông thấy con chó mực nằm chồm hổm trên bờ hè, gần chỗ đàn gà mẹ đang kiếm ăn.

Cái Tiến vẫn sợ con chó ấy lắm ; hồi thầy nó còn ở nhà, một lần chị nó là con Lộc đi qua sân nhà bác đĩ-Viền, bất thình lình bị con chó ấy ở đâu chạy sộc ra, đớp ngay cho miếng vào bụng chân, ngập sâu hai vết răng bằng hai đốt ngón tay, máu chảy ra lênh láng. Bố nó tức giận, cầm dao sang tận nhà bác đĩ-Viền nhất-định đòi chém chết con chó, sau nhờ mọi người can ngăn mãi, và bác đĩ-Viền xin chịu tiền thuốc thang cho chị Lộc, bố nó mới thôi. Nhưng chị Lộc cũng bị sưng chân mất hơn một tháng mới đi lại được. Từ đấy cái Tiến không bao giờ dám bước chân đến cổng nhà bác đĩ-Viền nữa. Hôm nay vì mải trông đàn gà, Tiến quên bẵng mất con chó dữ. Nhưng kìa nó...

đây kia, nó đang lim dim đôi mắt muốn ngủ, hay giả vờ ngủ cũng thế. Cái Tiến không dám đứng lâu, nó quay lại chỗ lúc nẫy ngồi xuống, nhưng mắt vẫn không rời đoàn gà béo chút-chút đáng yêu kia.

Đã năm sáu hôm nay, cái Tiến không được ăn tý thịt nào, đến cả những con ếch, con nhái trong vườn cũng biến đi đâu mất hết. Nó thèm ăn lắm, nó đang tưởng tượng đến những miếng thịt gà thơm phưng phức và béo ngậy, nước miếng nó lại túa ra chân răng. Lần này thì nó không nhịn được nữa, nó cố tìm cách để bắt bằng được một con gà con mới nghe. Nó định đử cho đàn gà ra khỏi ngoài bờ dậu, nhưng làm thế nào, làm cách gì bây giờ ?

Nó lại chạy ra phía bờ dào, đứng bên này gọi vọng sang : « chích...chích...chích...bập... bập...bập. . . » con gà mẹ thấy có người gọi, nó « kéc...éc » một tiếng rõ dài, rồi nghển một bên mặt lên nghe, nhưng chỉ một lát, nó lại cúi xuống, bới mồi cho các con ăn, miệng luôn luôn gọi con : « cục...cục...cục...». Cái Tiến bốc một nắm đất vụn ném tung lên, giả vờ làm thóc. Lần này con gà mẹ cũng nghển lên nhìn, nhưng rồi lại điềm nhiên cúi xuống

bởi mồi như cũ. Cái Tiến tức quá, định về nhà lấy một nắm gạo « thực » ra để dử gà nhưng nó chợt nhớ là sáng nay chị Lộc đã phải vét từng hột gạo để nấu cháo thì còn làm gì có nữa. Nó nghĩ ra được một cách là ném cho đàn gà chạy tán loạn lên, may có con nào lớ vớ chạy ra ngoài bờ dào thì bắt lấy.

Bụng nghĩ xong thực hành liền, nó lấy một viên gạch nhỏ ném trúng vào cánh con gà mẹ, tức thì con gà mẹ kêu « kéc...éc...kéc éc... » mấy tiếng thực to, xoè thẳng hai cánh ra, lông cổ xù lên, đàn con đang chạy tản mác mỗi con một ngả, nghe hiệu của mẹ. lập tức đổ đồn cả lại đứng xúm xít vào với nhau. Con gà mẹ miệng thì cục...cục, cánh thì xoè ra, xoay xung quanh đàn con để bảo vệ. Tiến thấy thế càng cáu già, lần này nó quyết ném chết con gà mẹ mới nghe. Nó nhặt một viên gạch củ đậu, rồi thẳng tay ném thực mạnh vào đàn gà.

Viên gạch thì nặng, tay nó thì yếu, nên chưa tới đàn gà viên gạch đã rơi bịch xuống đất, con gà mẹ quang quác kêu rầm lên, hai chân nhảy quẫng lên khỏi mặt đất, trông thế nó hung dữ như một con hổ cái đang bị thương. Con chó mực nằm đó nghe tiếng động

mạnh, ngẩng đầu nhìn lên, thấy cái Tiến đứng gần chân dậu, nó nhe ngay hàm răng nhọn hoắt, đứng phắt dậy, « gừ... ừ... » một tiếng, bò soài hai chân trước rồi nhảy vọt lại phía cái Tiến. Tiến hoảng quá kêu thét lên ; ù té chạy một mạch về nhà ; vừa chạy vừa khóc, chạy mãi đến giữa sân mới dám ngoảnh đầu trông lại, thấy con chó còn đứng ngếch hai chân trước lên nền vườn nhà cái Tiến, hai mắt long lên sòng sọc, hàm răng nhe ra gầm gừ nhìn cái Tiến một cách dữ tợn. Tiến biết con chó ấy khôn lắm, không khi nào nó đuổi quá sang địa phận nhà mình, nhưng Tiến vẫn thầy trống ngực đập thình thình, hai ống chân run lẩy bẩy chỉ muốn khuỵu xuống, Tiến cố lết được lên đến thềm nhà trên, ngồi phệt xuống thở.

Ngồi một lúc, Tiến đã hết sợ, cơn thèm thịt ở đâu lại đưa đến, lần này nó không dám ao ước thịt gà nữa, nó đành đi tìm ếch, nhái vậy.

Tiến mon men đi khắp các xó vườn, tay cầm cái gậy chọc bừa vào cả những cống rãnh vũng nước, các bụi cây, chân dậu... Hôm nay Tiến đen quá, tìm đi tìm lại ba bốn lượt mà chẳng được con gì. Nó bực tức đã toan quay về, may làm sao trong một

bụi củ giong, một con nhái kếch xù nhẩy đánh bẹt một cái vào giữa mu bàn chân cái Tiến, thực là « chó ngáp phải ruồi » Tiến mừng quýnh, vội xoè bàn tay ra vồ chụp ngay lấy.

Bắt được nhái rồi, nó chạy ù vào bếp, cời đống gio ra để nướng, nhưng bếp nhà nó thổi cơm từ sáng sớm, lại đun bằng rơm, làm gì còn có than, nó lấy que cời lung tung cả bếp lên mà cũng không được một tý lửa nào. Nó càu nhàu : « Cả đời cấm có bao giờ chịu dấm lửa ! ».

Nó mắng bâng quơ thế rồi đứng lên, với cái dỗ treo trên vách úp con nhái lại, lấy cục gạch chặn lên trên, rồi rút một nắm rơm trong thùng chấu ra, cuộn tròn lại, chạy sang nhà hàng xóm xin lửa.

Lúc ấy khoảng ba giờ chiều, nhà nào nhà nấy đều ra đồng làm vắng cả, cái Tiến cứ việc vào thẳng trong bếp mà bới lửa, nó đi đến ba bốn nhà, rút lại cũng không xin được lửa, nó lại quay về đứng giữa sân đưa mắt nhìn quanh nhìn quẩn xem còn nhà nào « bỏ sót » chăng. Mắt nó tự nhiên nhìn sang nhà bác đĩ-Viền ; nhà ấy thì chắc thế nào cũng có lửa, vì bác đĩ-Viền hay dấm bếp lắm.

Nhưng eo ôi... ! có mà các kẹo, nó cũng chẳng dám bén mảng...

Sau cùng, nó lại nghĩ đến nhà ông Từ-Duối chỉ cách nhà nó có một cái cổng, ông Từ không đi làm đồng, ở nhà đan dỗ dá, ông lại hay hút thuốc lào, chắc thế nào ông cũng phải dấm lửa, nhưng nó vẫn thấy ngài ngại, nó sợ ông Từ lắm, có lẽ nó còn sợ ông hơn sợ con chó mực nhà bác đĩ Viền, vì không hiểu tại sao ông Từ ghét nó thậm tệ, mỗi lần thấy nó lại gần, là ông đuổi đến kỳ cùng, nhất là khi ông uống rượu vào, hai mắt đỏ ngầu ngầu, nhìn nó trừng trừng, như muốn nuốt sống nó, những lúc ấy, hễ thấy bóng ông đâu là nó lủi cho thực nhanh. Nhưng bây giờ không đánh liều sang nhà ông ấy thì làm thế nào được lửa ?

Nó nhìn vào bếp, cái dỗ úp con nhái vẫn còn kia, con nhái ở trong đó chắc đang lồng lộn lên tìm đường ra, nhưng ra làm sao thoát ? nó đậy kỹ lắm rồi. Con này béo lắm, chắc thịt nó phải ngon và thơm hơn những con hôm nọ nhiều, nghĩ tới thịt nhái, cái Tiến lại thấy thèm, lòng thèm muốn như sui con bé thêm liều lĩnh táo bạo, nó nghĩ ngợi một lát, rồi chặc lưỡi, quả quyết chạy sang nhà ông Từ.

Nhưng vừa bước chân vào trong cổng tre, cái can-đảm của con bé lại biến đi đâu mất cả. Nó dừng đứng lại, rụt rè một lát rồi mới dám dón dén đi vào, lui lủi như người dình trộm ?

Nó núp vào sau đống rơm, trước cửa nhà ông Từ, nó lò đầu nhìn vào, thấy ông Từ đang vót nan dổ, ông ngồi xếp bằng tròn trên manh chiếu rách ở bờ hè, bên cạnh ông có ấm nước, một cái điếu và một nùn rơm đang cháy dở, khói bốc lên nghi ngút. Ông Từ ngồi ngoảnh mặt về phía đầu nhà bên trái, nên không trông thấy cái Tiến đứng ngấp nghé sau đống rơm nhìn trộm mình, ông vẫn điềm tĩnh vót nan, thỉnh thoảng lại ho lên một hồi sù sụ.

Trông thấy lửa rồi cái Tiến mừng rơn, quên cả « nguy hiểm » nó bước thực nhanh vào trong sân, nó cười bằng một cái cười tươi nhất của nó, cặp mắt long lanh nhỏ nhẻ nói với ông Từ :

— Cụ cho cháu xin tý lửa.

Ông Từ đang ngồi quay phắt ngay đầu lại, như người đang đi dẫm phải con rắn. Nhìn rõ cái Tiến tức thì cơn « thầu lậu » nổi lên, ông quát :

— Bước đi ! ranh con ! mày lại xin lửa về để nướng cóc phỏng ! Bước ngay, không ông quật chết giờ !

Cái Tiến sợ hãi toan quay đầu chạy, nhưng nhìn cái nùn rơm cháy, nó lại thêm cản-đảm, nó cố năn nỉ :

— Không, cháu xin cụ tý lửa về thổi cơm...

Ông Từ rút cái thanh tre chưa chẻ, buộc lẫn trong đám nan dổ đứng phắt dậy :

— Cơm với nước gì giờ này ? đừng láo. Mày không chạy, ông quật chết tươi bây giờ !

Cái Tiến sợ quá, ba chân bốn cẳng chạy thực nhanh, với tới nhà mới dám quay cổ nhìn lại, không thấy ông Từ đuổi theo, nó vững dạ đi thẳng vào bếp.

Thoát được trận đòn ông Từ, nó hú vía, nhưng khi nhìn thấy cái dổ úp con nhái vẫn nằm nguyên-vị dưới đất, mặt nó lại ỉu sìu sìu... đành là không sao xin được lửa nướng nhái nữa rồi nhưng nó phải làm cách gì « tiêu thụ » đi, trước khi cô nó và chị nó về, không thì đến ốm đòn, mà nhái cũng không được « chén ».

Nó cũng không đành tâm thả nhái ra được, khó nhọc bao nhiêu công trình mới bắt được, chứ có phải dễ dàng đâu ? Nó vò đầu bứt tóc nghĩ mãi chẳng được cách gì. Thốt nhiên nó reo lên : « A được, thôi được rồi ! » Nó vừa nghĩ tới một cách rất giản-tiện : « ăn sống ». Ở mà sao lại không ăn sống được ? con mèo mọi khi bắt được chuột, nó chẳng ăn sống là gì ? Nó có phải nấu nướng gì đâu ? Mà chắc cũng ngon lắm nên nó mới ăn chứ ? Những con rắn nó chẳng vẫn nuốt nhái sống đấy ư ? Nó có làm sao đâu ? Thế thì tại sao mình lại không ăn sống được ?

Nghĩ đến đấy nó tự cho thế là đắc sách lắm, cứ chúm chím cười một mình. Nó nhấc hòn gạch lên, quăng vào xó bếp, lật cái dỗ lôi nhái ra. Tội nghiệp con nhái bị nó nắm chặt quá, nắm bẹp dí xuống đất, không cựa được nữa. Cái Tiến treo dỗ lên vách, rồi lại cẩn thận xách con nhái ra cạnh chum nước, cọ rửa qua loa, xong đâu đấy mới vào ngồi lên trên bục cửa, mặt quay vào bếp, xé con nhái ra từng miếng nhỏ bỏ vào mồm, nhai một cách ngon lành khoái trá.

Lần này là lần đầu tiên, cái Tiến đã ăn thịt một con nhái sống, nhưng nó bất cần,

nó vẫn thấy ngon như thường. Mỗi khi hễ bắt được con gì : ếch, nhái, cóc, chuột, có lần cả gà con nữa, nó vẫn lấy lửa nướng lên rồi mới ăn. Nhưng của đáng tội, nó nướng có chín bao giờ đâu ? Khi xé con vật ra, máu nó vẫn chảy dòng dòng, mà nó còn ăn được, thì lần này nó ăn thịt một con nhái còn sống nguyên, cũng chỉ là một món ăn quen thường ngày của nó, có gì là lạ.

Cái Tiến chễm chệ ngồi nhai, nó nhai một cách thong thả, chậm chạp, mỗi lần nuốt xong một miếng, nó lại chép miệng một cái có vẻ ngon lành lắm. Khi đã « chén » hết hai phần ba con nhái, thì thình lình sau lưng nó có tiếng quát :

— Trời cơn mưa to thế kia, mà mày không quét dọn sân xướng đi à ? ngồi làm gì đấy hử?

Cái Tiến giật bắn người lên, nó quay lại : chị nó — cái Lộc — đã đứng đàng sau hó từ lúc nào. Cái Tiến lính quýnh không biết dấu miếng thịt nhái vào đâu, vứt đi thì tiếc, nó nhét vội miếng thịt vào khe cửa bếp, rồi đứng toan chạy ra sân, nhưng cái Lộc nhanh mắt đã trông rõ mồm nó còn lúng búng miếng thịt, máu me dây ra mép đỏ lòm, nó nắm tay cái Tiến lôi lại :

— Mày ăn gì đấy ? Há mồm tao xem.

Cái Tiến nuốt vội miếng thịt, rồi há mồm ra, cái Lộc lấy tay vành mồm cái Tiến, ghé mắt nhìn vào tận nơi. Khi nhìn rõ miếng da nhái vẫn còn dính ở chân răng nó, cái Lộc kêu rầm lên :

— Thôi chết rồi, con này nó ăn thịt cóc sống rồi, eo ôi !

Cái Tiến cãi lại :

— Ê ! đâu nào ? Ai ăn thịt cóc ? Nhái đấy chứ !

— Ừ thì là nhái ! Nhưng sao mày lại ăn sống thế hử ?

Giữa lúc ấy, cô nó ở ngoài cổng đi vào, thấy hai chị em đang giằng co nhau bèn hỏi :

— Cái gì mà ầm lên thế ?

Cái Lộc vẫn nắm chặt tay cái Tiến, trỏ vào mồm nó bảo cô :

— Cô về mà xem, cái Tiến nó ăn thịt nhái sống đây này.

Cô nó xăm xăm chạy lại, tát đánh bốp một cái vào mặt cái Tiến :

— Sao mày lại ăn ma ăn quái thế hử ? Con nhà trời đánh này !

Miệng nói tay nắm chặt lấy tóc cái Tiến lôi sềnh sệch ra giữa sân, rồi bảo cái Lộc:

— Mày vào lấy roi ra đây, tao phải dần cho nó một bữa mới được.

Con bé khốn nạn giẫy giụa kêu la om sòm, quằn quại dưới những ngọn roi dâu quất vun vút nghe ghê cả thịt. Mấy người hàng xóm cũng vừa ở ngoài đồng về, nghe tiếng kêu gào của cái Tiến đều chạy sang xem. Bác cu Chấm đứng cạnh cái Lộc tò mò hỏi :

— Làm sao mà bác Ba đánh cái Tiến thế?

Cái Lộc bĩu mồm :

— Nó ăn thịt nhái sống đấy. Mồm nó hẳy còn bê bết những máu kia kìa.

Bác cu Chấm lắc đầu lè lưỡi, anh phó Đạm nhổ đánh toẹt một bãi nước bọt xuống đất, chun mũi lại tỏ vẻ ghê tởm. Trong số những người đứng xem có cả ông Từ-Duối ông ta dơ hai tay lên trời, nói như người phân vua :

— Đấy, tôi đã biết ngay cơ mà, đúng là ban nẫy nó sang nhà tôi xin lửa để nướng nhái rồi. Tôi đuổi nó về, thế là nó bắt nhái ăn sống. Khiếp ! khiếp ! rõ tởm ?

Bác cu Chấm ghé tận tai bác đĩ-Viền thì thầm :

— Con bé này nó như con yêu tinh, kinh quá ! Hay là nó bị ma làm đấy ? Con ma nhà dòn thiêng lắm, thế mà nó cứ chơi tha thẩn cả ngày ở đấy, không cúng cấp cho nó thì oan gia.

Bác Lý Bọc gạt phắt :

— Ôi chào ! rỗ khéo chuyện các bác ! Lúc nào cũng chỉ ma với quỷ. Mẹ kiếp ! « đói ăn vụng, túng làm càn », cứ đói vài bữa là cái gì cũng nhá tuốt. Chẳng ma quỷ nào làm hết.

Bác cu Chấm cãi lại :

— Đói thì ăn rau ăn cỏ, ăn vụng ăn trộm chứ lại ăn sống nuốt tươi như thế à ? Không phải ma quỷ nó nhập vào thì sao lại dám ăn liều ăn lĩnh thế ? Từ trước đến giờ nó bắt trộm của tôi mấy con gà con rồi đấy, tôi mà bắt được quả tang thì đừng chết !...

Anh Xã-Kham cười :

— Thế bà không xem cái năm đói vừa rồi người ta chẳng mổ cả thịt người ra mà ăn đấy ư ? Người lớn còn thế, trẻ con mới nứt mắt ra đã biết gì mà chẳng ăn thịt sống.

Mọi người mải xôn xao bàn tán, chẳng ai buồn vào can hộ, vả ai cũng ghét nó, chỉ muốn cho nó bị một trận đòn què lê què dệt cho đáng đời. Thành thử con bé bị đánh đau quá, nứt

da nứt thịt, quằn quại trên mặt đất. Cô nó đánh chán tay hả tức, mới buông nó ra, lại còn đá bồi thêm cho một cái nữa, rồi nhiếc :

— Mày bước đi đâu thì bước cho khuất mắt, đừng để bà trông thấy cái mặt kinh tởm của mày nữa !

Con bé vừa khóc nức nở, vừa khập khễnh đi vào trong bếp, nó quái cổ lại, lấm lét nhìn trộm mọi người, lừa lúc không ai để ý tới mình, nó lôi vội miếng đùi nhái nhét trong khe cửa bếp ban nẫy, thu thu dấu vào trong vạt áo rồi chạy vụt ra vườn.

Bọn người hiếu-sự thấy không có gì đáng xem nữa, họ mới quay về, ra khỏi cổng họ còn đứng lại bàn tán thì thào :

— Tại nhà bác Cả Tám ăn ở thất đức nên ma quái nó mới hiện vào, « quả báo nhỡn tiền » ghê thực. Có người bảo rằng : ngày xưa hồi còn làm ngô ngoài bãi, bác ta say rượu đánh chết người, chẳng biết có đúng không ?

Bác đĩ-Viền tiếp :

— Sao lại không đúng ? Làng này bao nhiêu người biết cả. Bác ta ghê gớm lắm có phải vừa đâu, cho thế mới đáng kiếp.

Bác Viền giai từ nẫy đến giờ không nói câu nào, bấy giờ mới thủng thỉnh lên tiếng :

— Thôi đừng có nói nhảm, ngộ nhỡ đến

tai người ta thì sao ? Cái gì có trông thấy mười mươi hẵy nói, đừng có « nghe hơi ngồi chỗ ». Con bé này chẳng qua cũng chỉ tại bố nó hồi xưa bán thịt lợn, ngày nào cũng nhồi cho nó ăn « no bầu đẫy tễ ». Bây giờ mẹ chết, bố đi biệt tích, ở với cô thì bữa no bữa đói, bữa cháo bữa rau, trách nào nó chẳng thèm thuồng đói khát. Thèm mà không có thì phải ăn vụng, ăn trộm, ăn bậy ăn bạ, tránh sao khỏi được ? Ngay đến như con nhà mình mà gặp phải cái cảnh như con Tiến thì cũng phải đến ăn thịt nhái sống như nó chứ khác gì ?

Bác Viền gái lườm chồng :

— Khiếp ! nói mà rõ tởm ! Ai chứ con tôi mà thế thì tôi đập chết tươi, chẳng còn thì đừng !

Bác Viền giai cười :

— Thì hẵy cứ để cho chúng nó nhịn đói vài ba bữa thử xem sao, chưa chi đã nói trước...

Tuy không ai cãi lại bác Viền giai, nhưng trong bụng họ vẫn không cho nhời bác là phải, họ tin cái thuyết ma quỷ, và nghiệp chướng, báo chướng của bác cu Chấm là có lý hơn.

HẾT

LOẠI SACH HÔNG

Đã xuất bản :

— THẦY ĐỘI NHẤT *của Khải-Hưng*
— CÁI ẤM ĐẤT —
— BÔNG CÚC ĐEN —
— ÔNG ĐỒ BỀ —
— ĐỀ CỦA BÍ MẬT —
— CÓC TÍA —
— QUYỂN SÁCH ƯỚC —
— CÂY TRE TRĂM ĐỐT —
— CẮM TRẠI —
— QUYỂN SÁCH *Thạch-Lam*
— ĐỨA TRẺ KHỐN NẠN *Lệ-Oanh*
— PHẬT CỦA BÉ HƯƠNG —
— CON ĐƯỜNG MỚI —
— LÁ SỐ TỬ-VI —
— HOÀNG TỬ CHỘT và —
CÔNG CHÚA XỨ ANH ĐÀO —
— CHIẾC ÁO NHUNG LAM *Linh-Bảo*
— HOÀNG-TỬ TRĂN *Hồng-Nguyên*
— LÊN CHÙA *Thiện-Sỹ*
— HAI CHỊ EM —
— ĐẢO SAN HÔ I & II *Bảo-Sơn*
— BẠN VÀNG *Đỗ-đức-Thu*
— NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐẺ *Bình-N-Lộc*

IN Tại NHÀ IN VIỆT LIÊN, 193, GIA LONG, SAIGON
GIẤY PHÉP số 1994 / xb ngày 22-9-1961

GIÁ : 5$